

maa jeg sige, at en Beruselse behøver ikke altid at være selvforskyldt.

Det tredie Spørgsmaal, jeg berørte, var Spørgsmaalet om Retsvildfarelse. Her har den højtærede Minister fulgt Goos i at tage Reglerne om Retsvildfarelse med. Jeg vilde have foretrukket, at man havde holdt dette ude akkurat ligesom faktiske Vildfarelser, men det er selvfølgelig noget, vi kan diskutere.

Jeg gaar nu over til Kapitel 4, der handler om Forsøg og Meddelagtighed. Det ligger i Sagens Natur, at en saadan Gennemgang, selv om den tager Tid, alligevel kun kan blive forholdsvis lidet udtømmende, idet en Mængde Forhold maa overlades til Udvalgsbehandlingen, men der er et Spørgsmaal med Hensyn til Meddelagtighedsbegrebet, som jeg maa tale lidt om. Det er om Anvendelsen af Bestemmelserne i § 27 paa extranei, det vil sige paa Folk, der staar udenfor det særlige Pligtforhold, der er Tale om. Hvis der f. Eks. er Tale om Straf for en Mand, der sidder i et Udvalg og har røbet dets Hemmeligheder, saa er Spørgsmaalet, om denne Straf skal anvendes ikke blot paa ham, men ogsaa paa en god Ven, som han maaske har fortalt disse Hemmeligheder til, og som saa har publiceret dem, eller den kun skal anvendes paa ham selv. Eller for at tage et andet Forhold, som vil være de ærede Medlemmer i høj Grad bekendt: de militære Domme, som de blev kaldt, i sin Tid i Provisorieaarene, Spørgsmaalet om, hvorvidt Straffen, naar Militære gjorde sig skyldige i en eller anden Krænkelser af deres militære Lydighedspligt, blot skulde ramme de Militære selv eller ogsaa Folk, der stod udenfor, som havde f. Eks. opfordret dem til det eller været meddelagtige deri. Eller lad mig nævne et andet Forhold, som ikke mere vil kunne komme frem, men som kom frem under den nugældende Straffelov: der er særlig Straf for Fædermord, eller i det hele taget for at slaa sine Forældre ihjel; saa er Spørgsmaalet: Naar en Søn slaaar sin Fader ihjel og har faaet Hjælp af en anden, skal saa denne anden straffes for det særlige Forhold Fædermord eller for almindeligt Drab?

Den højtærede Justitsminister har her ment, at de særlige Regler, der gælder i et vist Forhold, ogsaa bør anvendes paa dem, der staar udenfor Forholdet; for atter at tale om de militære Forhold — den højtærede Justitsminister har, som jeg senere kommer til, lagt Afrustningsforslaget til Grund, men lad os nu gaa ud fra, at vi har et Militær — saa betyder den Vej, Justits-

ministeren er gaaet, at man siger: Hvis Ikke-militære hjælper de Militære til at krænke de Regler, som er givet om Militæres Lydighedspligt, saa skal ogsaa de Ikke-militære straffes efter den strenge Paragraf. Jeg forstaar godt den Betragtning, som her ligger til Grund. Det er den, at naar der er Tale om et særligt Pligtforhold, skal ogsaa de Folk, som staar udenfor dette, tage sig i Agt for ikke at medvirke til at krænke det, og hvis de er med dertil, skal de have den samme Straf som de, der selv staar i Forholdet. Det var det, der gav Anledning til de strenge Straffe i sin Tid, hvor jo Socialdemokratiet raabte stærkt op over de strenge Domme, som Folk, der var udenfor Militæret, blev underkastet.

Jeg tror imidlertid ikke, den højtærede Minister har handlet ret i dette Tilfælde. Jeg er fuldt ud enig med Goos, Professor Torp og Professor Munch-Petersen, som alle med Hensyn til dette Spørgsmaal siger: Nej, det gaar ikke, at disse strenge Straffe kommer til Anvendelse paa dem, der staar udenfor, thi naar Lovgivningsmagten har lovgivet om disse Forhold, har den kun fastsat Straffen ud fra den Betragtning, at det her drejede sig om en Soldat eller et Udvalgsmedlem o. s. v., og man er ikke gaaet ud fra, at der her ogsaa kunde være Tale om andre. Derfor, siger de nævnte Jurister, gaar det ikke an at anvende disse strenge Straffe ogsaa paa dem, der staar udenfor, naar Loven ikke udtrykkelig medtager dem og siger, at der for dem er sat den og den Straf. Fra den anden Side siges, at de altid skal medtages, naar der ikke er sagt noget særligt.

Jeg tror, det er rigtigt at sige: for at de skal kunne medtages og straffes i Henhold til en saadan Straffebestemmelse, maa Lovgivningsmagten udtrykkelig have tilkendegivet, at den har villet have det, ellers gaar det ikke. Lovgivningsmagten vilde ellers let kunne overse, at disse Folk falder med ind under den strengere Straf. Jeg hører altsaa til dem, der mener, at de tidligere militære Domme kan man ikke have Gentagelser af, og her har jeg jo god Støtte baade fra Goos, Professor Torp og Professor Munch-Petersen. Jeg forstaar imidlertid ogsaa den højtærede Minister, naar han er gaaet den anden Vej, men vi kan ikke gaa med ham der (*Justitsministeren* [Steincke]: *Kommissionens Flertal*). Ja, Kommissionens Flertal holder paa, at det andet er det rigtige, men jeg nævnte 3 Professorer, som har den anden Opfattelse, og jeg slutter mig